

1. UVOD

Redovni upravni postupak završava se kada rješenje postane konačno, jer protiv tog rješenja ne može biti upotrebljeno redovno pravno sredstvo u cilju njegovog poništavanja ili izmjene. Do ponovnog rješavanja određene upravne stvari može doći samo upotrebom nekog od vanrednih pravnih sredstava. Primjena vanrednih pravnih sredstava predstavlja izuzetak i njihovo korištenje je moguće samo pod tačno propisanim zakonskim uslovima.

Kako upotreba vanrednih pravnih lijekova predstavlja, na određen način, zadiranje u jedno od osnovnih načela upravnog postupka – načelo konačnosti i pravosnažnosti rješenja, zakonodavac je, imajući tu činjenicu u vidu, strogo propisao u kojim slučajevima se može koristiti pojedini vanredni pravni lijek.

U važećem Zakonu o opštem upravnom postupku Republike Srpske koji je objavljen u Službenom glasniku Republike Srpske broj 13/02 i 87/07 određen je krug subjekata koji mogu upotrijebiti vanredne pravne lijekove, propisan poseban postupak, utvrđeni posebni rokovi i predviđene posebne pravne procedure.

Cilj istraživanja sprovedenog u ovom radu jeste da analizom prozitivnopravnih propisa iz ove oblasti, uz potkrijepljivanje primjerima iz sudske prakse, ponudimo adekvatan odgovor na određene nedoumice koje nastaju prilikom primjene određenih vanrednih pravnih lijekova.

Institut vanrednih pravnih lijekova je detaljno obrađen u Zakonu o opštem upravnom postupku, ali je njegova praktična primjena ipak dovela do određenih nedoumica i pokazala izvjesne nedostatke koje je neophodno ispraviti.

U radu smo, kroz objašnjenja načela upravnog postupka, određivanja učesnika u upravnom postupku, procedure prvostepenog i drugostepenog upravnog postupka, te u skladu s tim, upotrebe vanrednih pravnih lijekova, pokušali dati sliku o svim fazama, cjelokupnom postupku i načinu primjene instituta vanrednih pravnih lijekova.